

v ŠIFRA

 metafora

Unikla sériovému vrahovi.
Ten se pro ni teď vrací...

ISABELLA MALDONADO

V šestnácti letech se Nině podařilo uniknout ze smrtící pasti sériového vraha. Teď je z ní dospělá žena a pracuje jako agentka FBI. Když se však vinou virálního videa stane hvězdou internetu, dostane se zpět do hledáčku muže, který na ni ani po letech nezapomněl. A který rozpoutá smrtící hru, jen aby svou dávnou oběť znovu dostal do spárů.

„Forenzní analýzy, násilný zločin a silná hrdinka, která stane tvář v tvář své noční můře.“

– Kirkus Reviews

„Intenzivní, hrůzyplné a absolutně strhující – Šifra mi prostě vyrazila dech. V postavě Niny Guerrerové, oddané agentky FBI a přeživší těžkého traumatu s unikátní schopností vcítit se do mysli vraha, stvořila Isabella Maldonado nezapomenutelnou hrdinku. Tenhle poutavý příběh je přesně tím, čím by thriller měl být.“

– Hilary Davidson, bestsellerová autorka
• *The Washington Post*

„Isabella Maldonado vynikajícím způsobem vykresluje ženu, jejíž síla vzešla z traumatu, a ještě lépe poukazuje na možnosti, díky nimž mohou zrůdy zneužívat internet k vykořisťování slabších. Maldonado strávila dvaadvacet let u policejních složek a její zkušenosti prostupují Šifrou skrz naskrz.“

– The Amazon Book Review

ISABELLA MALDONADO

ŠIFRA

ISABELLA MALDONADO

v ŠIFRA

Přeložil Tomáš Bíla

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, s událostmi či místy děje je zcela náhodná.

The Cipher © 2020 by Isabella Maldonado

Published by Thomas & Mercer, Seattle

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency, s.r.o.

Translation © Tomáš Bíla, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-589-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-588-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-162-5 (print)

*Věnováno Mikeovi,
druhé pŕlce mého srdce.
Miluju tě.*

Kapitola první

před deseti lety

*Okresní soud státu Virginie pro nezletilé a rodinu, Fairfax,
Virginie*

Nina Esperanzová se zahleděla na muže, v jehož rukou teď ležel její osud. Soudce Albert McIntyre mlčky studoval předložené dokumenty. Nina si uvědomila, že pod dlouhým dubovým stolem bezmyšlenkovitě krouťí nohama. Nechala toho a nasadila výraz, který by se snad dal považovat za zdvořilou úctu. Všechny papíry byly podané, výpovědi skončily, zbývalo už jenom vynést rozsudek.

Soudce dočetl, podíval se na ni, krátce si ji přeměřil očima a pak promluvil. „Jsem připraven rozhodnout ve věci, kterou jste soudu předložila, ale než tak učiním, rád bych se ujistil, že si v plné míře uvědomujete následky. Pokud vaší žádosti vyhovím, už není cesta zpět. Od tohoto okamžiku ponese veškerou odpovědnost za své jednání jen a pouze vy sama.“

Cal Withers, zákonný zástupce *ad litem*, si zajel prstem pod límeček a povolil si vázanku. „Moje klientka si toho je vědoma, ctíhodnosti.“

Witherse jí přidělil soud, protože se Nina ve svých sedmnácti letech nemohla zastupovat sama. Měl šedé vlasy, hluboké vrásky a klidné, zdrženlivé vyjadřování právníka, kterého už v životě nic nepřekvapí, ale do ustarané tváře

jako by se mu za ta léta vepsaly zkušenosti s nepředvídatelným soudem pro mladistvé, jehož rozhodnutí, ať správné, či špatné, mohlo ovlivnit celý zbytek života.

Soudce se krátce zadíval na Witherse, ale svá slova adresoval přímo dívce, jejíž život se chystal změnit. „Rozumím tomu, proč žádáte soud o přiznání plnoletosti. Zvláště za daných okolností.“

Těch několik málo lidí, jimž byl umožněn vstup do soudní síně, si nervózně poposedlo na lavicích, ale Nina si dala záležet, aby ani nehnula brvou. Po všem, co měla za sebou, si v duchu odpřísáhla, že už se do systému nikdy nevrátí. Pokud soudce její žádosti nevyhoví, stejně znovu uteče. A tentokrát už se nenechá chytit, dokud jí nebude osmnáct.

„Dokázala jste, že jste schopná se o sebe postarat,“ řekl soudce McIntyre. „Ale jaké máte plány do budoucna? Stanovila jste si nějaký cíl?“

Withers promluvil dřív, než se stačila nadechnout. „Vaše Ctihodnosti, mezi předloženými listinami je mimo jiné předběžné rozhodnutí o přijetí na Univerzitu George Masona. Má klientka získala stipendium i grant na pokrytí studijních výloh. Má brigádu a bude bydlet na univerzitní koleji, kde...“

Soudce zvedl ruku a zarazil ho. „Rád bych to slyšel od té mladé dámy.“

Withers ji předběhl právě proto, aby ji ušetřil povinnosti na takovou otázku odpovídat. Spolu se sociální pracovníci, která ji měla na starosti, s ní před soudním stáním probírali, jak by měla odpovědět. Navrhovali jí, aby řekla něco dojemného: že uvažovala o možnosti stát se zdravotní sestrou, učitelkou v mateřské školce nebo se dát k mírovým sborům. Technicky vzato by to nebyla lež. O všech těch možnostech uvažovala, byť jen zlomek sekundy. A potom jí došlo, jak chce se zbytkem svého života naložit. Ale bude se její rozhodnutí líbit i soudci?

Withers ji pod stolem lehce kopl do kolene. Věděla, co by podle něj měla odpovédět. Ale na druhou stranu nebyla typ dívky, která bude něco dělat jen proto, že jí to někdo řekl. Nejspíš právě proto šla z jedné pěstounské rodiny do druhé.

V duchu se rozhodla, narovнала ramena a řekla pravdu. „Budu se na univerzitě hlásit do kriminalistického programu. Až ho dokončím, chci se stát policistkou a propracovat se až na vyšetřovatelku. A celý zbytek života chci pronásledovat zrůdy, které ubližují malým dětem, a zavírat je do vězení.“

Withers si unaveně přešel dlaní po tváři. Sociální pracovnice mlčky zavrtěla hlavou.

Nina si jich nevšímal a zahleděla se zpříma na soudce. „Je to dostatečný plán do budoucna, Vaše Ctihodnosti?“

Soudce McIntyre přimhouřil oči. „Budete nadále docházet na terapii?“

„Ano, pane.“

„Vzhledem k tomu, co máte za sebou, jste se už ve velmi raném věku stala vospělou a nezávislou ženou, slečno Esperanzová,“ řekl jí soudce. „Ale nesmíte ostatním lidem bránit, aby vám pomohli, když to budete potřebovat. Zapamatujte si to.“

V sále zavládlo ticho. Všichni se dívali na soudce a čekali, co řekne.

Nina měla nervy napjaté k prasknutí. Povedlo se jí teď v soudci vyvolat pochybnosti, že se s tím, co se jí stalo, dokáže vyrovnat? Dlouhé vteřiny zadržovala dech.

Zdálo se to jako celá věčnost, než znovu promluvil. „Žádosti se vyhovuje.“

Dlouze a s úlevou vydechla.

„A teď ta druhá záležitost.“ Když slyšela, jak střízlivým tónem soudce pokračuje, úsměv jí zamrzl na rtech. „Žádost o změnu jména.“ Zvedl ze stolu notářsky ověřenou

listinu. „Žádáte o změnu příjmení z Nina Esperanzová na Nina Guerrerová. Z podání vyplývá, že chcete nosit jméno, které si sama vyberete, spíše než to, které vám bylo přiřčeno. Mohla jste to udělat, až vám bude osmnáct. Nač ten spěch?“

Withers se znovu ozval. „Ctihodnosti, moje klientka v současnosti používá příjmení, které jí dala její původní sociální pracovnice, když už to vypadalo, že adoptce bude,“ – omluvně se na ni podíval – „nepravděpodobná.“

Sklouzla pohledem na vlastní ruce sepejzaté v klíně. Jako malá holka nepatřila mezi plavovlasá děvčátka s neposednými kudrnami a jasně modrýma očima. Neměla porcelánovou pleť ani růžová líčka. Sociální pracovnice o ní nikdy neřekly, že je *rozkošná* nebo *stydlivá*. Spíš slyšela výrazy jako *tvrdohlavá* a *problematická*. Tehdy tomu tak docela nerozuměla, ale bylo jí jasné, že tato slova – spolu s temnými vlasy, hnědýma očima a snědou pleť – ji odlišují od ostatních. Od těch, které si odvezou adoptivní rodiče.

Withers se rychle pokusil zaplnit rozpačité ticho. „Nemohla tuto volbu nijak ovlivnit a je přesvědčena, že okamžik zplnomocnění, kdy přestane být v poručnictví státu Virginie, je vhodnou příležitostí vybrat si příjmení lépe odpovídající její nové cestě.“

Soudce tázavě nadzdvihl huňaté obočí. „Jaké cestě?“

Zdvihla hlavu a pohlédla mu do očí. „Umíte španělsky, pane?“

„Ne, to neumím.“

Zhluboka se nadechla. Nenapadalo ji lepší řešení než jít s pravdou ven. „Vyhledala jsem svou úplně první sociální pracovnici z doby, kdy jsem se před sedmnácti lety dostala do systému.“

Soudcova tvář potemněla. „Jsem si vědom těch... okolností.“

Okolnosti. Klinicky chladný pojem, jímž se snažili chránit její city. Soudce si pravděpodobně myslel, že je vůči ní ohleduplný, ale bylo úplně jedno, jak tomu říkal.

Jako měsíční miminko ji hodili do popelnice.

Nina polkla, aby se zbavila knedlíku v krku, a pokračovala. „Jmenuje se Myrna Gonzalesová. Řekla mi, že jsem se původně jmenovala Baby Jane Doe. Mně chtěla dát aspoň etnicky adekvátní jméno, a tak mě pojmenovala Nina, protože španělsky *niña* znamená ‚dívka‘, a *esperanza*, protože to ve španělštině znamená ‚naděje‘. Doufala, že budu jedním z těch dětí, co se dočkají šťastného konce. Že mě adoptuje milující rodina.“ Hrdlo se jí znovu sevřelo. Tohle se jen tak spolknout nedalo. „Bohužel jsem se šťastného konce nedočkala.“

„Ne,“ přisvědčil soudce McIntyre. „Bohužel ne.“

Nepokoušel se ji přesvědčovat, že bude líp, a za to mu byla vděčná.

„Ale proč Guerrerová?“ zeptal se po chvílce ticha.

„*Guerrero* znamená španělsky ‚válečník‘ nebo ‚bojovník‘. Takže *guerrera*, s ženskou koncovkou, znamená...“

„Bojovnice,“ dovtípil se soudce.

Nina krátce přikývla. „Už se nechci spoléhat na nějakou naději,“ řekla tiše, ale dost zřetelně, aby jí rozuměl. „Odteď chci bojovat.“

Kapitola druhá

současnost

park u jezera Accotink, Springfield, Virginie

Ryan Schaeffer se snažil zbavit nervozity. Věděl, že se musí soustředit. Na tuhle chvíli se dlouho a pečlivě připravoval. Paprsky odpoledního slunce místy pronikaly hustým příkrovem větví a tvořily na pěšině zářící ostrůvky obklopené mořem stínu. Křoviska rozvlnil závan vlažného větru provoněného azalkami a na pár vteřin překryl pach jeho upoceného nejlepšího přítele.

Zippo vystrčil hlavu nad křoví a rozhlédl se, jestli už se blíží. „Támhle je!“ sykl s dalekohledem přitisknutým na očích a zaostřil na pěšinu vinoucí se podél břehů jezera Accotink. „Už ji vidím, má na sobě svítivě modrý tílko.“

„Ukaž, podívám se.“ Ryan vyškulil Zippovi dalekohled z rukou a vysloužil si za to pár neslušných slov. „No jo,“ ušklíbl se a zaostřil do dále. „Je to kus, co?“

Elastický běžecký dres, který dokonale kopíroval křivky jejího těla, nenechával sebemenší prostor pro pochyby: Běžkyně s krátkými tmavými vlasy byla opravdu sexy. Chvíli pozoroval její pravidelné tempo. Každou vteřinou se blížila k jejich úkrytu. Srdce se mu rozbušilo jako o závod.

„A je malá,“ poznamenal Zippo. „Ta nebude mít víc než padesát kilo. Na co se taková holčička zmůže?“ Dloubl

Ryana loktem do žeber a tlumeně se zasmál. „To pro tebe bude brnkačka, kámo.“

Ryan, student čtvrtého ročníku na Východospringfieldské střední, už o hlavu přerostl svého otce a po čtyřech letech tréninku amerického fotbalu dobře věděl, jak běžícího protivníka dostat k zemi. Zippo měl pravdu – tuhle ženskou složí a ani se u toho nezapotí. Každý den po tréninku chodili sem do parku a vyhlíželi. Dneska konečně narazili na ideální... jak jí to Zippo říkal? Kořist. Oni byli lovci, ona jejich kořist.

Podíval se na Zippa. „Ne že z toho vycouváš, jasný?“

Zippo se rukou chytil za rozkrok. „Mám nabito a odjištěno.“

Ryan přikývl. „Připravenej?“

Zippo vytáhl mobil s předplacenou kartou, který koupil před týdnem. „Jasně!“

Dohodli se, že Ryan půjde první a Zippo bude všechno natáčet a živě streamovat na internetu. Přísahal, že je podle toho policie nikdy nemůže vystopovat. Ryan oběma sehnal lyžařské kukly, aby se mohli vystřídat, až s ní bude hotový.

Ryan mu ukázal zdvižený palec. Tohle bude jízda! Znovu se zahleděl do dalekohledu. „Máme ji tady asi za půl minuty. Radši už se připrav.“

Přetáhli si přes hlavy pletené kukly. Zippo se přikrčil a prostrčil telefon mezerou v křoví.

Ryan se sklonil za nejhustší křovinou a jednou rukou se zapřel o zem. Takhle ho nevidí, dokud neproběhne kolem – a pak už bude pozdě. Sledoval ji, jak se blíží. Vybrali si místo u konce běžecké trati, protože usoudili, že než doběhne až sem, bude unavená. Ale co na tom záleží? Je droboučká. Zblízka si všiml, jak veliké jsou její hnědé oči ve srovnání se štíhlým obličejem, do kterého jsou zasazené. A on se postará, aby je vykulila ještě víc.

Celé tělo se mu třáslο vzrušením z toho, co se bude dít, ale soustředil se a vyčkával.

V okamžiku, kdy proběhla kolem něj, vystřelil za ní a celou svou vahou jí vrazil ramenem do zad.

Žena padla na břicho do trávy vedle pěšiny. Vyrazil jí dech, ale tušil, že za pár vteřin se vzpamatuje dost na to, aby začala křičet.

To jí ovšem nehodlal dovolit.

Zvedl se a znovu se na ni vrhl ve snaze zalehnout jí celou svou vahou, ale než na ní přistál, stačila se přetočit na záda. Cítil, jak s dopadem prudce vydechla, a věděl, že získal dalších pár vteřin ticha.

Jenomže potom se začala bránit. Jedna její ruka vystřelila vzhůru a otevřenou dlaní ho tvrdě zasáhla do nosu. Zaúpěl a odrazil jí stranou. Zatímco se pokoušel chytit jí za zápěstí a přitisknout jí ruce k zemi, pokrčila koleno a nakopla ho do rozkroku. Zaťal zuby a pocítil nutkání odvalit se z ní stranou a zkroutit se do klubíčka.

V tu chvíli mu došlo, že jestli tuhle situaci rychle nedostane pod kontrolu, ta padesátikilová čubka mu dá na frak. Zalehl jí nohy a znovu se pokusil chytit její ruce. Byly tak útlé, že by je snadno dokázal udržet jednou rukou. Jednu už měl a chňapal po té druhé, když najednou ucítil palčivou bolest kousek pod uchem.

Najednou nedokázal ani myslet, protože ta bolest byla děsivější než všechno, co kdy zažil. Zachvátila celé jeho tělo a dočista ho paralyzovala.

Kde je sakra Zippo, pomyslel si v té maličké části mozku, která ho ještě poslouchala. Teď už mu bylo jasné, že jestli má přemoci tu ženu, jež je proti němu sotva poloviční, bude potřebovat pomoc. Do čeho se to sakra pustil? Risknul letmý pohled do strany – a zahlédl Zippovo třepotající se šedé tričko, jak upaluje pryč. Umínil si, že z toho sraba při nejbližší příležitosti vymlátí duši. Bolest

pod uchem maličko zeslábla a on si uvědomil, že žena pod ním mluví.

Ty velké hnědé oči teď byly stažené do úzkých štěrbin. „Jak se jmenuješ?“

Intenzivní bolest mu nedovolovala soustředit se na nic jiného než na ty nejjednodušší myšlenky. Když otevřel ústa, vypravil ze sebe to jediné, na co se zmohl: „To bolí!“

„Vážně?“ Zatlačila ještě pevněji, až se mu před očima udělaly mžítky. „Tak to mě fakt mrzí. Ale měla bych radu. Neskákej na ženský v parku.“

Ryan se už nezmoohl na žádný odpor. „Já přece... To byla jenom legrace. Nemyslel jsem to... vážně.“

„Nech si to,“ sykla na něj. „Jsi zatčen.“

Ta slova mu ještě chvíli zněla v uších a jeho kdysi zářivá budoucnost se za jejich zvuku pomalu propadala do temnoty. Ještě před pěti minutami bylo úplně jasné, že po střední půjde díky sportovnímu stipendiu na univerzitu. Teď to vypadalo, že kondici si bude udržovat leda ve vězeňské posilovně.

Oči mu zalévaly slzy, ale povedlo se mu zaostřit na její ledově klidnou tvář. „Po... policie?“

„Zvláštní agentka Nina Guerrerová,“ zašeptala. „FBI.“

Kapitola třetí

další den

terénní kancelář FBI, Washington, D.C.

Nina seděla na krajíčku tvrdé vinylové židle v čekárně před kanceláří řídicího zvláštního agenta Toma Ingersolla. Byl tam už dobrou půl hodinu zavřený s jejím přímým nadřízeným, vedoucím zvláštním agentem Alexem Connerem.

Když se ráno hlásila na vrátnici, čekal tam na ni od Connera vzkaz, aby šla rovnou do kanceláře řídicího. Za dva roky služby u Washingtonské kanceláře to bylo poprvé, co měla jít k Ingersolovi na kobereček. A protože měla podezření, že to nějak souvisí s jejím včerejším mimopracovním zákrokem v parku, kam si šla normálně zaběhat, přehrávala si v duchu už nejmíň posté, jak se to všechno seběhlo, a marně přemýšlela, jestli něco neudělala špatně.

Zlehka si sáhla do podpaží a zamrkala bolestí. Že by jí ten hňup zlomil žebro, když ji zalehl? Z toho, jak na ni dopadl celou vahou, ji doteď bolelo celé tělo. Místní policie povolala na místo i záchranku, ale Nina zdravotníky statečně odmítla, ať se postarají o útočníka, který to rozhodně potřeboval víc. Odmítla odjet do nemocnice na vyšetření a místo toho zůstala až do večera na policejní stanici ve Fairfaxu, kde dříve sama sloužila, a sepisovala

s bývalými kolegy protokol o tom, co se v parku stalo. Ted si říkala, jestli přece jen neměla zajet aspoň na rentgen.

Conner otevřel dveře a zpražil ji pohledem. „Můžete dovnitř.“

Vstala a se sebevědomým výrazem vešla do kanceláře. Tam krátce pozdravila Ingersolla a posadila se do jednoho ze dvou křesel před jeho psacím stolem.

„Dělal jsem si o vás starosti, když jsem slyšel, co se vám večera přihodilo,“ začal Ingersoll. „Jsem rád, že jste v pořádku.“

„Ano, pane. Děkuju.“

Conner se posadil vedle ní. „Podle policejního hlášení jste proti útočníkovi použila taktické pero.“

Agentům je dovoleno nosit zbraň i mimo službu, dokonce se to oficiálně doporučuje, ale skloubit tohle doporučení s běháním je trochu problém. Nina věděla, že nemůže běhat po parku s pistolí v ruce, protože by na ni hned někdo zavolal policii, a v elastickém oblečku opravdu neměla kam ji schovat. Proto si s sebou brávala maličké zařízení, které mohla snadno ukrýt v dlani.

Vytáhla pero z vnitřní kapsy saka a ukázala ho oběma mužům. „Vždycky si беру něco na obranu, když si jdu zaběhat.“

Conner vzal nástroj do ruky, pootočil část válcovitého těla a na konci se vysunul psací hrot. „Uznávám, že samotná... osoba v hustě zalesněném parku by měla přijmout přiměřená preventivní opatření.“

Bylo jí jasné, že Conner měl na jazyku samotná žena, ale na poslední chvíli se zarazil.

Ingersoll si od něj pero převzal a chvíli si je prohlížel. „Tohle není standardní výstroj.“

„Nosila jsem ho, když jsem u policie chodila na pěší hlídku, ještě než jsem nastoupila k FBI. Tím karbidovým hrotem na druhém konci jsem jednou rozbila okénko u auta.“ Pokrčila rameny. „Šikovná věc.“

Černý váleček z hliníkové slitiny vypadal jako obyčejná propiska, jen o maličko silnější. Ovšem ve zkušených rukou se mohl proměnit ve smrtící zbraň.

„Podle toho hlášení jste proti útočníkovi použila techniku mandibulárního úhlu,“ pokračoval Ingersoll a pero jí vrátil.

Už v kurzu sebeobrany se naučila využívat chvat, který působí obrovskou bolest, aniž by protivníkovi přivodil zranění. Přitiskla hrot pera přesně na tlakový bod kousek za okrajem dolní čelisti, kudy procházela jedna větev trojklanného nervu, a ochromila útočníka bolestí, která mu rázem zachvátila celé tělo. Pak už mu dávala jen stručné povely – jeho mozek byl tak přetížený poplašnými zprávami z nervového systému, že by ničemu složitějšímu neporozuměl. Když začal spolupracovat, nasadila další jednoduchý chvat, kterým ho znehybnila, zatímco náhodný kolemjdoucí přivolal policii. Její mobil totiž ten útok nepřežil.

Ingersoll zvedl ze stolu složku a znenadání změnil téma. „Tohle je kopie toho hlášení, jak ho zaprotokolovalo policejní oddělení ve Fairfaxu,“ řekl a otevřel zprávu. „Viděla jste, jak se o tom vyjadřují média?“

Přelétla pohledem z Ingersolla na Connera a zase zpátky. „Při tom přepadení se mi rozbil mobil a dneska ráno jsem se na televizi nedívala. Co se děje?“

Ingersoll se zahleděl do dokumentu. „Když vás Ryan Schaeffer napadl, nebyl sám.“

„Podle místní policie měl komplice,“ přikývla. „Schaeffer ho udal a později ho také zatkli.“

Ingersoll obrátil několik stránek zprávy. „Víte taky o tom, že ten komplic celý incident vysílal živě na internet, dokud neutekl?“

Cítila, jak jí klesá čelist. „Ne.“

Ingersoll zvedl koutky úst, ale zbytek jeho tváře měl k úsměvu daleko. „Jak by řekla moje dcera, jste trendy.“